

de set en set

JORDI GRAU

El partit interminable

En el seu llibre *Catalunya contra Espanya. El partit interminable*, de lectura obligatòria, el periodista Lluís Simon no només parla de la lluita de les seleccions nacionals per obtenir un reconeixement internacional que, amb la llei a la mà, no hauria de ser problemàtic per a la majoria d'elles, sinó d'alguna cosa més profunda. És sabut que ara mateix Catalunya no pot tenir formalment un Comitè Olímpic Català perquè el COI presidit per un català, Samaranch, va modificar la carta olímpica. I que alguna federació internacional de les grans, com la de futbol, ja ha pres mesures per evitar un reconeixement formal de la selecció nacional de Catalunya, tot i que permetin competir Escòcia, el País de Gal·les, Anglaterra i

“ Catalunya necessita que algú la representi davant del món

Irlanda, que són nacions d'un mateix estat. Però dret a llei, les federacions internacionals són organismes privats que poden admetre qui considerin oportú. Espanya i el seu estat, però, han lluitat i lluitaran per impedir el reconeixement internacional de les seleccions catalanes amb males pràctiques incloses. No poden ni imaginar-se les dues seleccions trepitjar el mateix camp o la mateixa pista.

Hi pensava sentint el vicepresident del govern explicar els avenços en afers exteriors i cooperació que s'han fet en aquesta legislatura. Carod-Rovira, orador brillant, reclama un departament d'Exteriors en un futur govern. I és evident que, econòmicament i socialment, Catalunya necessita que algú la representi davant del món, perquè si ens hem de confiar de l'estat que paguem, ho tenim clar. No sé si el proper govern, sigui quin sigui, tindrà l'empenta necessària per enfrontar-se amb la caverna. En tot cas, els mateixos arguments pels quals Catalunya necessita representació exterior serveixen per reclamar seleccions esportives. Però no ens enganyem, Espanya no cedirà. S'ha de ser un estat, diuen. Doncs si volen un Estat, tinguem-lo.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Alzines, roures... del parc Central

● Sorpresa!... El *rum, rum* de les obres del TAV em porten a veure cap a on serà el canvi de circulació publicat en el mitjà diumenge passat... Veig un petit senyal verd fluorescent a la base d'una de les alzines, i un altre i un altre; tot el grup d'aquesta espècie i el roures, els àlbers, els freixes, els pollancre... n'he comptat fins a 34; tots tenien la petita marca del verd fluorescent. Què vol dir? Tala, potser! Només faltaria això! Són arbres amb creixement molt i molt lent i no els podem perdre! Com a mal menor, que intentin trasplantar-los, que ja serà difícil que sobrevisquin, però provem-ho. Tot això em porta el record de l'última llevantada a l'Escala que va fer malbé el passeig. Doncs a la reconstrucció es varen haver d'arrancar els tamarius i varen estar amb les arrels panxa enlaire molt de temps, fins que varen desaparèixer... Quan el passeig ha estat ben acabat n'hi han plantat de viver (?!). Podrem preservar els del parc Central, Sra. Salamaña? (Potser el verd fluorescent vol indicar una altra cosa). / DOLORS CABRATOSA I TEIXIDOR. Girona.

Sobre la llar d'infants de Sant Gregori

● En Miquel Riera acaba el seu article d'opinió del passat 14 de febrer sobre el cas de presumptes maltractaments a la llar d'infants de Sant Gregori dient que «els periodistes tenim altres temes més importants». Efectivament, té tota la raó. Ell precisament té un tema més important, que no és un altre que rellegir el seu lamentable article. Ens diu que desconeix el motiu exacte de la denúncia, però al

Parc natural, malgrat CiU

● Diumenge, el president local de CDC a Torroella de Montgrí-L'Estartit feia un seguit de reflexions en relació a la llei que declara parc natural el Montgrí, les illes Medes i el Baix Ter. Intentava justificar per què CiU, una vegada més de la maneta del PPC, rebutja frontalment aquesta llei.

L'oposició de CiU no ens ha de sorprendre. De fet es mantenen en la mateixa línia que ara fa 30 anys, quan qüestionaven l'existència dels aiguamolls i defensaven que la protecció existent ja era suficient.

Potser ara ja apareix com a inversemblant l'amenaça de la urbanització en aquestes zones, però no així la de determinats usos que només es poden encabir en sòl no urbanitzable (camps de golf, càmpings, aparcaments de rulots, canals d'esquí aquàtic). Cal, doncs, protegir i posar en valor el nostre patrimoni natural, però també cal promoure el desenvolupament econòmic d'aquesta zona amb veritables criteris de sostenibilitat.

El senyor Ferrer qüestionava la representativitat del seu alcalde. Matemàtica pura!, com diu ell: si és alcalde deu ser perquè una majoria dels regidors/es el varen votar, no? Ningú no ha dit que el seu grup municipal no tingui res a dir, com també hi tenen a dir els veïns i entitats que en són partidaris als municipis de Pals, Palau-sator i Fontanilles. El representant del seu municipi és qui és, com ho són els dels consells comarcals i el de la Diputació de Girona. I miri per on, tots coincideixen en la conveniència de declarar aquest nou parc natural.

Que s'ha fet a esquenes de la gent del territori? El Sr. Ferrer sap tan bé com jo que això no és cert. En la tramitació tothom ha pogut dir-hi la seva. S'ha escoltat tothom. Altra cosa diferent és que encara no disposem del consens d'alguns sectors econòmics i de determinats municipis. Però si hem de trobar el camí del diàleg val més que comencem per no qüestionar la representativitat dels alcaldes. No els sembla? / LLUÍS POSTIGO. Diputat d'ICV-EUIA al Parlament de Catalunya.

mateix temps, apunta que en cap cas no estariem parlant de maltractaments. Bona incongruència aquesta. Com és que reconeix que no en sap el motiu però no s'està d'assegurar-nos amb una rotunditat total que de segur no són maltractaments? Rigor periodístic.

Faria bé d'explicar-nos a tots què entén per maltracte, perquè potser som els pares uns històrics que ens preocupem per res. Si ell estigués pel poble sabria que el que es diu són coses força gruixudes. Lògic, doncs, que ens posem alerta.

Per a ell, que hi hagi mala relació entre les educadores ja és prou motiu perquè tot quedi en qüestió. Si s'hagués preguntat per què és així la relació potser hauria arribat a la conclusió que tal vegada la mala maror és fruit d'aquesta mala praxi, usant un eufemisme. I ens acaba de descol·locar quan explica que no «s'entén de cap manera com es va a la policia amb un tema tan banal». Déu meu, que no tens fills, potser? I encara que així sigui, no pots entendre que el tema no en té res, de banal? Ja sabrem què s'ha denunciat, però la

qualificació de banal ens fa dubtar que tingui la mínima sensibilitat vers els pares que estem patint la situació en pròpia pell. I quan ens diu que és més important que els Mossos investiguin el robatori de coure en lloc d'aquesta denúncia de suposats maltractaments, fa que em plantegi si realment això ho pensa o si, per tal de contraatacar els mitjans que ell en diu irresponsables, és capaç de dir tal bananada i anar a dormir com si no hagués passat res.

Efectivament, tens temes més importants, i el primer que hauries de fer és reescriure l'article demanant disculpes per les ofenses que als pares implicats, als infants i a les educadores has vessat al teu article.

/ JOAQUIM ALIER, pare d'un infant de la llar d'infants Els Escarlets de Sant Gregori (Gironès).

Orgull català

● Sóc una catalana que ja n'ha tingut prou de les crítiques dels espanyols. Què els hem fet? Ser més espavilats? Més treballadors? O potser és pel nostre origen? El nostre sentiment autonomista prové de ja fa molts segles, quan Catalunya era un país independent. Crec que és un privilegi parlar el català, ja que és una llengua més i ens ajuda a tenir més facilitat a l'hora d'aprendre altres idiomes. Per exemple, amb una amiga italiana, quan parlem, jo ho faig en català i ella en italià i ens entenem prou bé. Que no es queixin tant, què farien sense nosaltres? L'únic que fem és aportar diners. Si ens volen per les coses bones, que ens aguantin per les dolentes. Els catalans estem orgullosos de ser qui som! I a més a més, amb el millor equip del món! / CRISTINA MACIAS. Girona.

en sisif | JORDI SOLER

